

## Bohoslužby v Javorníku 10.května 2015

### *J 15,9-17*

Milé sestry, milí bratři, Ježíš své učedníky pozval k novému životu. Tento život má přinášet své ovoce, má být otevřený druhým lidem, má být aktivní. Jenže s tím se váže otázka, jak má takový život konkrétně vypadat? Jaké jsou jeho důrazy, jaká jsou jeho úskalí? V podobenství o kmeni a ratolestech Ježíš zdůraznil, aby zůstávali v něm a on v nich. To je cesta nového života. V dalším pokračování textu z Janova evangelia se smíme dočíst, jakou podobu to zůstávání v Ježíši může mít.

Klíčem k zůstávání v Ježíši je zachování jeho přikázání. To je docela veliký okruh toho, jak člověk má jednat. Na druhou stranu nutnost zachování přikázání působí na člověka trochu zvláště. Přikázání je spojeno spíše se Zákonem, s danými pravidly, jasně vytyčenými mantinely. Jakoby to ani nešlo moc dohromady s Ježíšovým jednáním, s jeho činy, jeho projevem milosti Boží. Vždyť on přeci zákonický přístup k následování docela odmítal, vyrovnával se s ním ve svých kázáních a příbězích. Proč tedy zavádí přikázání? Nemůže to být krok špatným směrem? Pokud takto ukazuje Ježíš, určitě ne. Stačí si uvědomit, že nějaké to přikázání je vždy důležité. Ukazuje člověku na podstatnou věc, chrání před nebezpečím, které mu nemusí vždycky dojít. Navíc Ježíš zde mluví o činění toho, co činí on sám. Sám zachovává přikázání svého Otce a stejným způsobem máme pak jednat i my. Tím se to zachování přikázání posouvá někam trochu jinam. Vždyť učedníci mohli vidět, jak Ježíš jedná, co všechno koná, dělá. A tak viděli, že svým jednáním naplňuje Boží slovo, ale děje se tak nějak jinak, než bylo možné sledovat na učitelích Zákona, na těch, kteří také Zákon Boží studovali a snažili se jej naplňovat. V čem je ta Ježíšova jinakost? V čem je jiný jeho přístup? Tak nějak to všichni cítí, neboť vidí, kam to zachování vede. Ježíš mluví o radosti, o tom, aby tato radost byla plná.

Jeden rozdíl je tedy poznatelný v tom, co zachování přikázání s člověkem dělá. Vede k radosti. Sami to můžeme poznávat i ve svých životech. Kolik výzev a nařízení nás vede k radosti? A o kolika můžeme říct, že nám dávají úplnou radost? Moc toho nebude, zda-li vůbec něco takového najdeme. Avšak s tím Ježíšovým přikázáním je to jinak. Zase můžeme říct, že to na Ježíši je patrné. Na něm všichni vidí, že konání Boží vůle ho baví, přináší mu neobvyklé potěšení. Možná je jen blázen a netuší, co ze sebe dělá, možná má ale v sobě cosi hlubšího, co ho skutečně naplňuje.

Myslím, že nám není příliš cizí pomáhat druhým tak, jak jsme to viděli u Ježíše. Není nám problémem plnit v tomto smyslu Ježíšovo slovo, plnit Boží vůli. Ale zároveň si uvědomujeme, jak mnoho to vyčerpává a jak se časem může ztrácet i radost. Už věci děláme jaksi automaticky, bez zápalu a bez prožití radosti. A často nás to vede ke chmurným úvahám o smyslu našeho jednání. Má to ještě vůbec cenu se nějak snažit? Nejraději bychom vyhledali nějaké klidné místo a měli svůj pokoj. Vždyť i Ježíš to tak přeci dělal. Odcházel na pustá místa, byl sám, potřeboval si odpočinout od všudypřítomného davu. Jenže dalo by se říct, že i když byl unaven, neztrácel radost z toho, co koná. V tom se jeho jednání od našich lidských pohledů a představ poněkud liší. Proč se tedy dokáže stále radovat, i když je unaven? Odpověď nacházíme v dalším pokračování textu.

Cesta k radosti ze zachovávání Ježíšova přikázání vede přes poznání tohoto přikázání. Co v něm Ježíš říká? Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás. Opět je to odkaz k následování, děláním toho, co jsme u Ježíše mohli vypořádat. Máme mít k sobě vzájemnou lásku takovou, jakou nám ukázal Ježíš. To není jen povrchní cit, vzplanutí na krátkou dobu. Láska je pojem, který už trochu vyprchal a změnil svou náplň. O lásce se mluví v kdekaké souvislosti naprosto bez hlubšího pochopení, co tento pojem znamená. Člověk má svou představu o tom, jak být milován. Tedy ví přesně, co ten druhý musí konat, aby platilo, že jej miluje. To je takové zvláštní hodnocení. Jestli mne Bůh miluje, musí mi dát tohle a tohle. Vždyť tak to přeci dělají moji rodiče, moji přátelé, kamarádi. Pořád mluví o tom, jak mne milují a proto od nich dostávám různé dárky. Toto ale zrovna Ježíš láskou nenazývá. Pravá láska se projevuje zkrátka jinak. Ano, dával lidem zdraví a pokoj. To je pravda. Avšak nejen tím projevoval svou lásku. Ta má především jeden důležitý znak – touha po společenství. Ježíš touží být se svými učedníky, s každým člověkem. Takto se projevuje jeho láska. Stejným způsobem touží i člověk po společenství s tím, koho miluje. Nechce být od něj odloučen. A proto Ježíš dává za učedníky svůj život. Nejde totiž jen o společenství během jeho putování po zemi, ale jde o víc, o sdílení věčného života. Říkal to učedníkům o kapitolu dřív, jde jim připravit místo, aby byli tam, kde bude on. A jediná cesta je cesta oběti. Dává svůj život na důkaz lásky Boha k člověku. Jaká zde bude lidská odpověď? Měla by být stejná. Se stejnou láskou jednat vůči druhému. Dát svůj život neznamena nutně nechat se přibít na kříž jako Ježíš, či nechat se zabít nějakým podobným způsobem. Ježíš svůj život dával celou dobu, kdy sloužil lidem v zaslíbené zemi i mimo ní. Vzdal se plnění svých snů a plánů krásného života. Místo toho vše věnoval do služby těm, které mu Bůh dal. A protože dal do jeho srdce lásku ke každému člověku, neviděl Ježíš toto jednání jako nějakou přítěž, povinnost, ze které by se chtěl časem vyvázat. Viděl to jako radost svého života. A právě s touto radostí do nás vstupuje.

Zůstávat v Ježíši znamená zachovávat jeho přikázání lásky. To s sebou nese poznání i dalších dvou důležitých věcí k našemu následování. Jednak jsme Ježíšovými přáteli. Jak tu ukazuje, přítel je víc než služebník. Cosi se tedy touto cestou mění ve vztahu člověka a Boha. Jsme si blíží, vztah není jen formální, ale vzájemný. Vlastně to ukazuje zpět k ráji a vztahu, který měl Bůh s člověkem ještě před tím, než pojedl zakázané ovoce. Byli si přeci blízcí, bylo to přátelství. I když měl mít člověk k Bohu respekt, přesto byl s ním v jiném vztahu než je služebník a pán.

Přijetím Ježíšova přikázání, dovolením tomu, aby Ježíš v nás přebýval, tím se vracíme zpět k Bohu a překonáváme propast hříchu, který nás odděloval. Jsme s Bohem přátelé, což znamená, že nejen plníme rozkazy, ale také spolu hovoříme, smíme před Boha přicházet a předkládat mu své hledání řešení všech situací našeho života.

Asi ještě důležitější věcí je poznání Božího vyvolení. Ne my jsme zvolili Ježíše za svého Pána a Spasitele, ale on si vyvolil nás. To je lekce pokory. Skutečnost, že jsme blízko Ježíše, že mu nasloucháme, že jsme součástí jeho společenství, to se nestalo z našeho posouzení situace, našeho zvolení Ježíše jako té nejlepší cesty života, ale stalo se to z Boží milosti. Jedině tak se dají tato Ježíšova slova pochopit. Jsme tam, kde jsme, nikoliv naší zásluhou, ale Božím skloněním se k člověku. Pro život učedníka je potřeba si to stále připomínat. Bůh je ten, kdo jako první otevírá svou náruč, aby nás do ní přijal. Pak teprve přichází naše rozhodnutí. A stejně tak služba Ježíšova. On sám si nás vybral. To je také posila do našeho života. Jestliže si nás vybírá, máme pro něj cenu, nejsme mu lhostejní. To je přeci výborné. Když tedy přemýšlíme nad naší cestou následování a slyšíme takovéto slovo, pak je zřejmé, že máme na to, abychom na té cestě obstáli, abychom po ní došli až do cíle. Jsme vyvolení, jsme posláni, abychom nesli ovoce a je nám zaslíbeno, že dostaneme, oč budeme prosit. Co víc ještě potřebujeme k naší cestě? Co víc je nám třeba k posile v našem následování?

Jsme s Ježíšem na cestě nového života. A je to skvělá cesta. Jak vypadá a co je pro ni typické? Je to právě ten nejkrásnější Ježíšův příkaz, který vlastně shrnuje vše, co Bůh člověku kdy vštěpoval ve svém Zákoně. Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás. Je to základní kámen, ze kterého se dá vyjít a o který je možné se opřít. Smíme pohlížet na Ježíše a tak, jak on jednal s námi, tak smíme jednat i my se svými bližními. A přitom smíme poznávat, že tato cesta má mnoho podob, ale jedno jí zůstává společné. Jakmile ji člověk přijme za svou, stane se mu radostným naplněním každého dne. Vždyť to tak přeci Ježíš i zaslíbil. Toto je cesta k tomu, aby v nás přebývala jeho radost a byla plná. Nejen chvilková, nejen vrtkavá, ale skutečně naplněná. Tak jako byl naplněný Ježíšův život. Možná toho moc neprocestoval a nestihl obdivovat všechny tehdejší divy světa, nestihl si vybudovat kariéru a užít rodiny. Přesto žil ten nejplnější a nejkrásnější lidský život. A zve k němu i nás.

*Pane Ježíši, v tobě se k nám sklonil sám Bůh, aby skrze tebe přivedl do svého společenství každého člověka. I nás jsi k tomu tak povolal, aby skrze nás poznal svět tvou lásku a směl z ní žít.*

**neděle 10.května 2015**

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal  
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:11 -

---

Amen.